

Ifjúsági evangélizáció és bemerítés Szatmáron

Az első sorban (balról jobbra): Szűcs Katalin, Szűcs Rebeka, Nagy Kasza Andrea, Oláh Tábita, Kürti Kriszta, Mihály Salomé, Nagy Anita és Szűcs Boglárka. Hátsó sorban: Mike Sámuel, Kovács József, Hetzke Márk, Kovács Patrik, Kovács Tamás, Nagy Dániel, Moroz Lóránd és Szűcs Sándor.

Rég várt eseményekre került sor gyülekezetünkben május 11-12-én. Szombaton este ifjúsági evangélizáció helyszíne volt az imaház. Ez alkalom különlegességét az adta, hogy a fiatalok felé irányult a program, ilyen jellegű énekek és igei üzenet hangzott el. Rövid, talajlazító játék után néhány – a helyi ifjúság zenei csapata által vezetett – énekbe kapcsolódott be a népes hallgatóság, gyülekezeti fiatalok, meghívott osztálytársaik, barátok, a gyülekezet közép- és idősebb korosztályának jelenlevő képviselői. Bizonyoságtételében két fiatalember mondta el azt, hogyan győzte meg Isten arról őket, hogy szerető Atya és űrá van szükségük. Majd Mike Sámuel kecskeméti lelkipásztor (Mo.) szólt igei üzenetében arról, hogy minden ember természetéből fakadóan élni akar. Igazi élet viszont csak Krisztusban van, belőle meríthetünk bővölködő életet – mondta az igehirdető.

Vasárnap reggel újszövetségi bemerítési ünnepélye volt a gyülekezetnek. 13 fehér ruhás – többségben fiatal – tett bizonyoságot arról, hogyan munkálkodott Isten az életében. A hitüket megpecsételő bemerítést Szűcs Sándor helyi lelkipásztor, és Kovács József szövetségi főtitkár végezte. Az új tagokért a jelen levő lelkipásztorok, és a gyülekezet felavatott vénei kézzel imádkoztak.

Vasárnap délelőtt és délután is Mike Sámuel lp. hirdette az ígét, szólva Istenről mint Atyáról, és a vele való kapcsolat életbevágó fontosságáról. A szombat esti istentisztelet folytatásaként szem és fültanúi lehettünk a bemerítkezettek szolgálatainak. Bizonyoságtételeik, az énekek és a költemények mind nagy hatást gyakoroltak a jelenlevőkre. *Soli Deo Gloria!*

VÉKÁS BENJÁMIN, Szatmárnémeti

Kibéd – Február 21-én Isten kegyelméből a kibédi gyülekezet az ÚR munkájának eredményét ünnepelte. Négy évi munka után a vadasdi gábor-cigány misszióállomásról nyolcan tettek bizonyosságot hitükről a bemerítés által; a másik két testvér a makfalvi, illetve a székelyvajai misszióállomás tagja. Kőszegi Dániel testvér, a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány alapítója, az 1Kor 10,1-4 alapján szólt Isten áldott üzenetét, a bemerítést Dóczi György kibédi lelkipásztor végezte. Kitartásért imádkozunk, hogy az ÚR Jézus Krisztus tartsa meg mindazokat, akik elindultak a keskeny úton. Az Úré a dicsőség mindenért.

A képen balról jobbra: Dóczi György, Gábor János, Gábor Máté, Gábor Klára, Gábor Zita, Gábor Klára, Gábor Lajos, Farkas József, Gábor Klára, Kőszegi Dániel, Gábor Klára és Vonya Lucsi. (D.GY.)

Nagybánya – Isten végtelen kegyelméből május 18-án hét fiatal tett nyíltan tanúbizonyságot a Krisztus Jézusba vetett hitükről a bemerítés által a nagybányai magyar baptista gyülekezetben. Erre az örömnemre több helyről is érkeztek rokonok, osztálytársak és barátok. Az ünnepi alkalmunk elején hálaadással és kérésekkel jöttünk Istenünk elé, ebben a mozzanatban Virágh József gyülekezet vezető testvér, valamint Bogya József előljáró testvér segített, buzdítva minket imádságra.

Ezután Simon József lelkipásztor testvér, a nagyváradi-belvárosi és a nagyváradi-rogeriuszi gyülekezet lelkipásztora, valamint szövetségünk elnöke hirdette Isten drága ígését az 1Pt 1:13-25 versei alapján. Kedves testvérünk három fő gondolatot említett igeszolgálatában: Miből váltott meg Isten?, Mibe került a mi megváltásunk?, és Mire nézve váltott meg Isten? Az igehirdetés után következett a fehér ruhások szolgálata, majd a bemerítési aktus, amelyet a helyi gyülekezet lelkipásztora, János Csaba testvér végzett.

Az átöltözés ideje alatt Mezei Ödön negyedéves teológus szólt Isten ígéséből – fiatal testvérünket a szalontai gyülekezet hívta meg lelkipásztorának. Ezután következett a bemerített testvéreinkért való imádkozás, és a köszöntések után áldásokkal telve fejeződhetett be a délelőtti ünnepi alkalmunk.

A fotón balról jobbra a következő személyek szerepelnek: Simon József, Virágh Péter, Virágh Hilda, Bogya Benjámin, János Rebeka, Kaszta Norbert, Virágh Eszter, Bogya Dániel és János Csaba. Minden áldásért Istené legyen a dicsőség, és adjon az Úr ilyen örömnemeket gyülekezeteink életében. (J.Cs.)

Menjünk el valamely „puszta helyre”

„Ő pedig monda nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjete meg egy kevéssé.”
(Mk 6:31a)

Ti hova mentek az idén nyaralni? – kérdegetjük egymástól. Hm..., nyaralás..., többnyire kellemes érzéseket, derűs emlékeket támaszt az emberben. Mert a nyár a várva várt szüenidő alkalma, és a reá való készülődés-tervezgetés szinte mindennapos téma a munkatársi és baráti beszélgetésekben.

Nemcsak a diákok vakációznak nyáron, hanem általában minden ember igyekszik ilyenkor kivenni a szabadságát. Visszaemlékezem, amikor néhány évvel ezelőtt egy üzemben dolgoztam, mennyire vágyakoztam arra, hogy nyáron én is szabadságra mehessek. Sajnos, akkor ez nem igazán volt lehetséges, fiatal munkásként rendszerint csak ősszel mehettem el szabadságra. Ha mégis sikerült egy-két szabad napot kapnom, akkor azt nagy lehetőségnek tartottam, és próbáltam hasznosan eltölteni.

Emlékszem arra is, hogy egy-egy munkatársam visszatérve a szabadságról még ingerültebb, fáradtabb volt, mint amikor elment, többek között azért is, hogy amit korábban eltervezett, azt nem sikerült megvalósítani.

Hasznosan tölteni, művészet

Mélyedjünk el hát mi is egy kicsit a témában. Azt mondják, hogy nemcsak a festők, költők a művészek, hanem azok is, akik a mindennapi életükben megvalósítják a szépet.

A szabadságot hasznosan tölteni, művészet! Mindenekelőtt azt kell világosan látnunk, hogy milyen céllal történik a nyaralás, mire való ez az idő?

Ilyenkor szokta az ember a hiányokat, az elmaradásokat pótolni. Például, hogy végre kialudja magát alaposan. Vagy elvégezze a rég esedékes nagytakarítást, befőzést, kertgondozást, amikre addig nem tudott időt szakítani.

Az igazi nyaralás nemcsak egyszerűen kapcsolódás a mindennapi megszokott életmenetből, nemcsak lustálkodás, semmittevés vagy kirándulás, utazás – persze mindez hozzátartozhat nagyon is a nyári programhoz. De vajon csak ennyi lenne?

Uram, elfáradtam

A szabadság arra való, hogy megtörténjék, amit az ige így mond: „Erőt ad a megfáradottnak és az erőtlent erejét megsokasítja”. És itt nagyon fontos kihangsúlyoznunk azt, hogy ennek az igének az alanya: Isten. Vagyis: nem az alvás, nem a kirándulás az, ami igazán erőt ad a megfáradottnak, hanem Isten! És nem a kapcsolódás az, ami az erőtlent erejét megsokasítja, hanem Isten!

Mert hiába nyaralnál a Kárpátokban, hiába tennél szép körutat a Földközi-tengeren, vagy Svájc hegyei között, e nélkül az erő nélkül továbbra is csak „megfáradt” és „megterhelt” ember vagy! Viszont: „*akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!*” (Ézs 40,31).

Hogyan lehet tehát részesülni benne? Megmondja az ige: „Erőt ad a megfáradottnak”. Ennek az erőnek Isten a forrása, és azzal közli, aki vele személyes kapcsolatban van – hadd mondjam így: aki vele jóban van, rendezett viszonyban. Tehát annak, aki állandóan Isten közelében, vele életközösségben jár. Aki nem rejtegeti Isten előtt a nyomorúságát, például azt, hogy megfáradt testben, lélekben, vagy a hitben. És megmondja neki őszintén: „Uram, elfáradtam!” Tegyük ezt bátran, hogy Isten felüdíthessen. Mert sodor bennünket az idő, a gondok áradata, az élet ezer problémája. A legjobb autó is leáll, ha időnként nem tankolnak vele, hát még egy emberi élet, ha rendszeresen újra nem töltődik! Aki igazán jól akar nyaralni, hívja meg Jézust is! Emlékeztek reá: egyszer Kánaánban egy esküvőre meghívták Jézust és ő el is ment.

Keressük a csendet

Aztán a modern élet egyik legnagyobb nyomorúsága a csend hiánya. Láttam már festőművészt, amint a vászonhoz közel hajolva, a kép valamelyik részletét elmélyülten festi. Azután egyszer csak az ecsettel a

kezeiben hátralép, hogy bizonyos távlatból átnézze az egész képet, hogy a részletet az egész összefüggésében is lássa... A csend ilyenforma mozdulat az életünkben. Az ember egy bizonyos távlatból néz vissza az életére, munkájára, önmagára. Ez is célja lehet a szabadságnak. A csendben meg lehet hallani Isten hangját és megérteni az ő akaratát. Azt is jelenti, most alkalmat adok Istennek arra, hogy még inkább kézbe vegyen, munkáljon, lelki-geszellemileg áthasson, felfrissítsen. Ha valaki igazán jól akar nyaralni, keresse a csendet, teremtsen csendességet önmagában és környezetében.

Nem kell nem tudom milyen híres-neves helyre sem gondolnunk és hatalmas költségekre ahhoz, hogy jól érezzük majd magunkat. Az Úr Jézus sokszor nem törődött a saját fáradtságával, kimerültségével, de a tanítványok szükségére odafigyelt: „*Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjete meg egy kevéssé... És elmenének hajón egy puszta helyre csupán ő magok*” (Mk 6:31a,32).

A történetből tudjuk, hogy alig érkeztek meg, és már újabb szolgálat várt rájuk. Amennyiben hasonló helyzetbe kerülnénk, ne felejtjük el, hogy a szolgálat, amit Isten nevében végzünk: erőt adó, felfrissítő eledel, táplálék másoknak és a mi számunkra is, még a szabadság ideje alatt is.

Aki mást felüdít, maga is felüdül

– olvassuk a Példabeszédek könyvében. Ez is egy olyan dolog, amire év közben, a mindennapi munka elfoglaltságában nem igen érünk rá. Nos tehát, a szabadságban ezt a mulasztást is jó lenne pótolni.

Ezekkel a gondolatokkal kívánom Isten vezetését minden kedves olvasó nyaralására nézve is, hogy feltöltekezzenek és másoknak is örömet szerezzenek. S a szabadság leteltével Isten áldásával gazdagabban térjenek haza.

KELEMEN S. SÁNDOR *lp.*,
Beszterce

A szabadság arra való, hogy megtörténjék, amit az ige így mond:
„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlent erejét megsokasítja”.

Megnyílt Albison a roma imaház

Tudósítás a vasárnapi alkalomról

Amájus elsejei előzetes megnyitó után május 4-én, vasárnap délután került sor az albisi roma imaház megnyitó ünnepségének második részére, amely Ferenczi Béla érszöllősi missziómunkás testvér köszöntésével vette kezdetét. „*Nem egyéb ez, mint Istennek háza és a mennyország kapuja*” – mondta kórusban a gyülekezet. Béla testvér kihangsúlyozta, hogy soha ne felejtsek el: ez nem egy közönséges ház, ez az élő Istennek a háza, ahonnan el lehet indulni a dicső mennyország felé.

A jelenleg hat tagú lelkes kis gyülekezet nagyon hálás elsősorban Istennek és természetesen mindazoknak, akik segítségével ez a nagyon szép imaház felépülhetett: holland testvérek, a Keresztény Cigány-misszió Alapítvány, és a környékbeli gyülekezetek hármass összefogásával jöhetett ez létre, de mindenki érezte Isten vezetését ebben a dologban.

A vasárnapi megnyitó istentiszteleten Veress Efraim helyi, és Szabó András vendéglelképásztor volt az igehirdető. Ferenczi Béla tv. megköszönte a környező gyülekezetek segítőkész munkáját. Minden helyről egy-egy képviselő elmondta, hogyan segítettek az építkezésben, és hogyan készítette őket Isten erre a munkára.

Nagyon sokan arról számoltak be, hogy milyen áldásokat kaptak a segítségnyújtás során. A mindentudó Isten csodálatosan összehangolta a munkálatokat, és mindig kirendelte az anyagiakat és a személyeket is. E dicső munkában részt vettek az érmihályfalvai, ottományi, szalacsi, a szilágy-

péri, tasnádi, magyarkéci, bogyoszlói, érszöllősi, margitai, keresztúri gyülekezetek. A helyi gyülekezet minden csoportot megajándékozott egy szószéki bibliával és pár bibliajelzővel.

Veress Efraim testvér köszöntésében azt hangsúlyozta, hogy szereti Isten az ő népét, hiszen kirendeli szükségét, és kipótolja, ami hiányzik. A testvér is úgy érzékeli, hogy ez a csodálatos összehangolt együttes munka az Úrtól indult el, de nem csupán az épületről van szó, hanem a közösségről is. Igei szolgálatát az 1Kir 9:1-3 alapján kezdte. Az Úr megjelent Salamonnak, mikor elkészült a jeruzsálemi templom építésével, és megígérte neki: „*Megszentelem ezt a templomot, amelyet építettél, hogy ott legyen az én nevem mindörökké*”. Minden imaház

az Úrnak a háza, tehát őneki gondja van rá, és ismeri személyesen az övét.

Szabó András testvér a 126. Zsoltárból olvasott fel és kiemelte a 3. verset: „*Hatalmas dolgot tett velünk az Úr; ezért örvendezünk*”. András testvér is úgy érzi, hogy az a munka ami Albison kezdődött az Úrtól van, és hatalmas dolgot végez Isten Szentlelke abban a helységben.

Az ünnepélyen a szilágypéri énekkar és a magyarkéci dicsőítő csoport vezette énekekkel a gyülekezetet a hálaadásban Isten elé.

Kívánjuk, hogy legyen az Úrnak szentelve ez a ház mindörökké, és legyen az a hely szent, ahol mindenki megtapasztalhatja Isten jelenlétét, szeretetét és bűnbocsátó kegyelmét.

ILYÉS LÍDIA

Érted? ...érted és értem...

Evangéliumi koncert volt május 11-én, vasárnap du. 6 órától a Nagyvárad-belvárosi baptista imaházban. Krisztus feltámadásának 4. vasárnapján a belényesköri Ászáf tin-ifikórus szolgált köztünk. A szervezők igen leleményesen és röviden fogalmazták meg a lényegét, a hirdetőplakáton is feltüntetve azt: Krisztus üdvösségszerző munkája értem-érted-értünk történt, a koncert pedig Érte volt.

A kezdő közös ének és ima után Mike József, a belényesi körzet lelkipásztora, s a kórus vezetője köszöntötte a gyülekezetet. A köszöntésben elhangzott a kórus bemutatása, nevük és logójuk magyarázata. Tudatosan megfogalmazott céljuk az volt, hogy az igék és énekek által kihangsúlyozzák a nagyheti-húsvéti eseménysorozat jelentőségét. A szolgálat során fel is tevődött a központi kérdés a hallgatóság felé: Érted, hogy miért történtek az ünnepekt események, és van-e közöd hozzájuk?!

A koncert egyik különlegessége az volt, hogy a résztvevők is bekapcsolódhattak a közös éneklésekbe, az igeversék elmondásába, mozdulatok kíséretében, melyek a rögzítést segítették. Az elhangzott énekek igen sokfélék voltak: hallhattunk kánont,

akapellát, nehéz kórusműveket, de különféle hangszerekkel kísért modern dalokat is. Az énekek sorrendje sem volt a véletlenre bízva, logikusan következtek egymás után, kiemelve ezáltal is az üzenetet.

A Jézus szolgálatát áttekintő *Krisztus Úr, a nagy Király* c. bevezető ének után, Isten fiának ajánlották fel szolgálatukat. Jézus szenvedéseiről, kínhaláláról négy ének szólt (köztük a jól ismert *Via Dolorosa*), melyek által képzeletben végigjárhattuk a *három G* kezdőbetűs helyszínt (Gecsemáné, Gabbatha, Golgota). A kórus tagjai nem álltak meg itt, hanem két újabb ének által örömeiket fejezték ki afelett, hogy Krisztus feltámadt, mert ő eltemethetetlen, s közben a hallgatóságot is bevonták a dicsőítésbe. Megvalóították, hogy nem akarják temetgetni az

Úr Jézust, sőt, céljuk vallást tenni arról, amit életükben cselekedett halála és feltámadása által.

Személyes bizonyágtevést is hallhattunk Sallai Csabi, Halász Tünde és Mike Ábel részéről. A következő énekek összegző jellegűek voltak, s állásfoglalásra készítettek. Az énekek után Mike József tolmácsolta Isten üzenetét a két mottó igevers alapján. Szolgálatát egy énekszóló (Az Úr lejött szegényen) és válasz ima követte. Válaszunkat egy közös énekből is kifejezhettük, majd újra imádkoztunk, az alkalom végén pedig záró dicséretet hangzottak el, egy szívvel dicsőített a kórus és a gyülekezet.

Áldott legyen Isten neve a felemelő szolgálatokért!

MELEG ADINA

- Ászáf fiai: Ászáf, 4 fia, s később utódaik is a templomi éneklést vezették évszázadokon át. Négy jellemvonásuk volt: zenei képzettség, prófétai ihlet, vezethetőség (tekintélytisztelet) és hűség a szolgálatban.
- A logóval kapcsolatban több értelmezés lehetséges, gazdag szimbolikával: **1)** A G kulcs után induló kulcsvonal és a vonalrendszer másik 4 vonala, Ászáfot, mint iránytadó, példaadó vezetőt jelképezi fiai körében. **2)** A vonalrendszerre írt 3 hangjegy ábécés nevei (Ász-Á-F) összeolvasva Ászáf nevét adják. **3)** Ez a három hangjegy, a Krisztus tekintélyét képviselő piros kulcsvonal körül, három lelkiállapotra is utal: az első (Ász) az Isten tekintélye fölé helyezkedő, bűnnel terhelt embert mutatja be, a második hangjegy (Á) a terhek alól feloldozott,

megváltott embert jelképezi, s a harmadik pedig (F) az odaszánt életű hívő jelképe, aki önként alárendeli magát Isten akaratának.

„Amit egy ilyen HATÁRKÖNÉL mérlegre tesz az ember”

Beszélgetés Mezei Ödön negyedéves, végzős teológiai hallgatóval.

Hogyan telik az utolsó hónap?

(Június 6-án készült az interjú.)

MEZEI ÖDÖN: A negyedik évnek a vizsgaidőszaka ez. Készítem az írásbeli anyagokat is, a szak- és az állami vizsga dolgozatot, emellett készülök a szakvizsgára, majd a dolgozat megvédésére. A végzős diáknak már nincs kötelező legációk szolgálata, de nekem, hogy kaptam meghívást a szalontai gyülekezetből és a körzettől, az ottani testvérek kérésének engedve töreksem kéthetente menni hozzájuk.

Mindezen köteleességek teljesítése mellett igyekszem, hogy ne vesszek el a feladatokban, és koncentrálok arra, ami a legfontosabb: az Úrral való kapcsolatra, a személyes csendességre.

Az anyaintézmény már elengedte...

– Igen, május 31-én, szombaton volt az Emánuel egyetem tanévzáró ünnepsége. Nyolcvan-egynéhányan végeztünk, magyarok is voltak többen. A zárókoncerten két magyar kórusmű is elhangzott, a két zeneszakos végzősünk magyar énekszámokat vezényelt.

Az Emanuel gyülekezet előtt tanárával, dr. Giorgiovi Adrián lelképásztorral.

A befejező istentiszteletre június elsején, vasárnap délután került sor az Emánuel gyülekezetben.

Négy év Nagyváradon, teológiai hallgatóként, milyen volt?

– Kezdeném az Emánuel egyetemmel, talán ezt a legkönnyebb összefoglalni. Csupán néhány kurzus és szeminárium erejéig jártunk oda, de rendszerezések voltak a kápolnai alkalmak, mindig nagy élményt jelentettek. Most negyedévben több tanár-diák megbeszélést tartottunk, amik felemelő együttlétek voltak, úgyhogy meg is fogalmazódott bennem, sajnálom, hogy nem sikerült több időt ott eltölteni. Viszont a könyvtárban többször

is megfordultam, aminek nagyon örülök, hiszen különleges egy könyvtár.

A magyar teológiáról: örülök, hogy a tanáraimmal jó kapcsolat alakult ki, előfordult, hogy mentor és mentorált kapcsolat. Az oktatás mellett fontos volt, hogy a tanárok közvetlenek, nyitottak, megértőek, és sokszor sok mindenben felkaroltak.

A diákársákról szólva: velük is jó kapcsolatban sikerült lenni. Az utóbbi években sajnos kevesen voltunk. Ha valamelyik diák hiányzott, ez megéreződött az óra menetén, vagy hogy a tanár egy diákkal tartott négy-öt órát. Másrészt viszont kötelező volt mindenkinél közel kerülni a többiekhez, kivenni a részét a tennivalókból.

És a gyülekezetekben való szolgálat?

– Értékes aspektusai a teológiai négy évnek a legációk, mindegyikre sokat kellett készülni, de sokat lehetett általuk épülni. Az évközi legációkban a folyamatos jelenlét és a gyülekezet „igényeire” való odafigyelés volt a kihívás. Az ünnepi legációkban a sok szolgálat volt a megerőltető, előfordult, hogy a három nap alatt tíz szolgálat várt rám. Olyankor azért kellett küszködni, hogy ne csak feladatnak tekintsem az ünnepet, hanem tudjam megszentelni azt, és örüljek a testvérekkel.

Mennyire sikerült behatolni a teológiai tudományokba?

– Nagyon sokat kaptam, de osztom azoknak a véleményét, akik azt mondják, hogy minél többet tanul, olvas az ember, annál inkább rájön, hogy mi mindent nem tud, meg milyen sok kérdéshez még nem tudna hozzászólni kimerítően. Úgyhogy nem akarom abbahagyni az olvasást, a tanulást, talán még ilyen akadémiai formában is folytatnám később, de az még távlat.

Melyik irányba tanulna tovább?

– Talán az ekkleziológia, a gyülekezettel foglalkozó tudományág, ami leginkább érdekel, és a lelki gondozás. A gyülekezet szervezésének témájában azt vettem észre, hogy rengeteg időt és energiát igényel egy-egy olyan alkalom megszervezése, amelyben hatékonyan elhangozhat az Úr igéje, az üzenet.

Ezelőtt a Bukaresti Baptista Teológia didaktika-teológia szakán tanult, hasznosíthatta volna a diplomát?

– Igen, vallásanárként, meg néhány más tantárgyat is taníthattam volna. Engem érdekel, és remélem, lesz majd lehetőségem rá. Jó tapasztalatokat kaptam még Csíkszeredában, a liceumban, számos tanárom mindamelllett, hogy információkat adott át, formált is minket. Már akkor megfordult bennem, hogy ez milyen missziós lehetőség. Amúgy hasznosítottam a bukaresti diplomát, a másod- és harmadévben egy mesteri képzésen vehettem részt Kolozsváron, a református teológián pasztorál-pszichológiát tanultam, és be is fejeztem a kétéves programot.

Szolgálati hely várja Arany János és Kornya Mihály városában, Nagyszalontán, miként tekint előre?

– Hálásan, meg nagy izgalommal nézek elé, és szent félelemmel – most ez a kifejezés jut eszembe. Örülök, hogy hívtak a szalontai testvérek. Voltam ott egy évig legációban és megszerettem őket. Többen is említették már, például hogy a szószék még mindig az, amin Kornya testvér is prédikált. A név kötelez, hogy „nagy” Szalonta, de még inkább az, hogy Nagy Úr – az, aki elhív oda. Töreksem arra, hogy az Úr előtti felelősséggel vállaljam a szolgálatot – annyit, amennyit kell: nem többet, nem kevesebbet.

Tehát nagy örömmel megyek oda, pontosabban: megyünk, mert addig meg lesz a menyegzőnk is menyasszonyommal, Virággal. Ennek is nagyon örülök, hogy így alakult. Ő több áldozatot hozott, még egyetemista Kolozsváron, két egyetemen is, és akkor ezt meg kell oldanunk, de ő is nagy örömmel néz mindezek elé.

Összegezné az elmondottakat?

Sok mindent mérlegre tesz az ember egy ilyen határkőnél. Van, amit bánom kell, hogy nem tettem meg, vagy nem használtam ki a lehetőségeket, mert nem sikerült betartani a fontosági sorrendet a tennivalókban.

Jó megtapasztalni, hogy az Úr megbocsát – kipótolja a hiányosságokat, tanít is ezek által – és elmondani: köszönöm ezt a leckét is.

„Hallja meg a föld az Ő szavát!”

A negyven évvel ezelőtt, 1974 júliusában, a svájci Lausanne-ban megtartott nemzetközi világevangelizációs kongresszus minden idők legjelentősebb evangéliumi keresztyén összejövedele volt.

Több mint két ezer éve Krisztus gyermekei hirdetik Urunk evangéliumát a világon. Azt hihetnénk, hogy ez az idő mennyiség elégséges arra, hogy mára minden ember meghallja az az evangélium üzenetét, és higgyen Jézus Krisztusban. Ez azonban nem így van. Ha megállunk egy kicsit rohanásainkból és Megváltónk szemszögéből látjuk a világot, akkor most is igaz az, amit tanítványainak mondott földi élete során: „Az aratni való sok, de a munkás kevés”. Ott vannak a megtéretlen családtagjaink, rokonaink, barátaink, szomszédjaink és megannyi ismeretlen ember, akik a kárhozát útján rohannak a vesztükbe. Hol vannak az órállók? Hol vannak a keresztyének? Hol vagy te, kedves olvasó, hogy figyelmeztess őket arra, hogy ne éljenek így tovább?

A kongresszus lelkületét híven tükrözte a záradokumentumként elfogadott Covenant (Szövetség)

Ez a tűz indította 1974-ben a huszadik század két kiemelkedő lelkimunkását, Billy Graham evangélistát és John Stott igemagyarázót arra, hogy közösen elindítsanak egy olyan világmozgalmat Lausann-ban, amelynek célja a lélekmentés volt. Erre a konferenciára nagyjából 2300 evangéliumi vezető jött el több mint 150 országból. Ennek a konferenciának a fő témája a következő volt: HALLJA MEG A FÖLD AZ Ő SZAVÁT. Ezen alkalmon a konferencia résztvevői együttesen megfogalmaztak egy nyilatkozatot, amelynek célja az volt, hogy még világosabbá tegyék az evangélium hirdetésének fontosságát, felelősségét és célját. Ez az alkalom ugyanakkor kihívás lett arra nézve, hogy a jövőben a keresztyének, felekezettől eltérően együtt végezzék a lélekmentés feladatát.

A kongresszus lendületét a Világevangelizációs Bizottság a későbbiekben is fenntartotta

1989-ben Manilában rendezték meg a Lausanne II. evangéliumi világmozgalmak konferenciáját. Ezen a konferencián a több mint 173 országból érkezett misziómunkásnak rá kellett döbbsennie arra, hogy a világhoz eljuttatandó evangélium átadásának „módjához” friss ötletekre van szükség. Most már az emberek egyre kevésbé jönnek a templomokba, vagy gyüleke-

zetekbe csak azért, hogy meghallgassanak egy programot. Mi kell, hogy lépést tegyünk feléjük.

A következő Lausanne-kongresszus Fokvárosban, Dél-Afrikában volt megtartva 2010-ben. A helyszín magáért beszélt. A nagy keresztyén Európa mellett az evangélium rohamosan teret hódított más földrészen is, amit a szervezők is figyelembe vettek a kongresszus helyszínének kiválasztásakor.

Örülünk, amikor arra gondolunk, hogy Isten ígéje miként tört be az elmúlt században Afrikába, és a világ távoli helyeire. Az viszont szomorúsággal tölt el, amikor Európát és közvetlen környezetünket szemléljük, ahol talán sokkal sürgetőbb az evangélium kincsének továbbadása és képviselése, mint volt az első lausanne-i kongresszus idején.

Lelkeket menteni Krisztusnak!

Az evangélium hirdetésének súlya most a mi vállunkon van éppen úgy, ahogy ezelőtt Billy Graham evangélista, vagy John Stott bibliatudós vállán. A Lausanne-i mozgalom célja egyben a mi célunk is, még akkor is, ha közvetlenül nem veszünk részt ebben: lelkeket menteni Krisztusnak, együtt mindazokkal, akik Krisztus Jézusban hisznek. Az Úr segítsen minket még odaszántabban ezt tenni.

JÁNOS CSABA *lp.*
a szöv. missziói alelnöke

(Az interjú folytatása az előző oldalról.)

Mit üzenne a hívő fiúk felé, akik keresik a helyüket a szolgálatban?

Nemrég fogalmazódott meg bennem, hogy mi mindenhol prédikálunk. Felszabadító volt a felismerés, hogy a hívő embernek minden talpalatnyi hely szószék, akkor is, hogyha szavakkal prédikál – prédikál, hogyha csak csendben az életét látják, akkor is pré-

dikál. Bátorító arra gondolni, hogy én és a fiatalok a gyülekezetben – Szalontáról, vagy Váradról – mindnyájan ugyanazt a munkát végezzük, csak máshol és más a helyünk. Adjon ehhez bátorságot, bölcsességet az Úr.

Végül, de nem utolsó sorban szeretném megköszönnöm a tanároknak, lelkipásztoroknak, a kollegáknak

és a testvériségnek a segítségét, amit olyan sokszor megtapasztaltam. És ez nagyon sokféle segítség volt, nemcsak az oktatás – azt hiszem, ezt mindenki fogja majd érteni.

Köszönjük szépen!

Kérdezt: Szilágyi László

Tanuljunk együtt: **beszélni** és (meg)**hallgatni**

mert „ideje van a hallgatásnak, és ideje a szólásnak” (Préd 3:7)

Május 16-18. között a Hargita Keresztyén Táborban tartott női csendesnapok a beszéd és a hallgatás jegyében zajlottak. Ebben az évben kb. 130-an vehettek részt a konferencián. Több helyről érkeztek testvérnők, többek között Székelyföldről, Bihar, Szilágy, Kolozs megyéből – találkozni ismerősökkel, új dolgokat meg tapasztalni Istennel, ismerettségüket kötni és lecsendesedni Isten jelenlétében.

Az elmúlt években kezdődött a *Tanuljunk együtt* sorozat, ennek az ez évi témája: *Tanuljunk együtt beszélni és (meg)hallgatni*. Isten gyermekeként sok lehetőséget kapunk arra, hogy kapcsolatokat építsünk ki emberekkel, hogy bizonyosságot tegyünk, hogy meghallgassunk másokat, s ezért nagyon fontos, hogy szavaink építőek legyenek, a mások meghallgatása pedig őszinte.

Ünnepélyes zászlófelvonás

Péntek délután a tábori zászlófelvonás ünnepélyes keretein belül, melyet Joó Zoltán táborigazgató és Budai Lajos lelkipásztor vezetett, megkezdődött a táborozás és a női konferencia is.

Az esti előadás felvezette a kommunikáció témáját, hangolva bennünket arra, hogy lecsendesedjünk Isten jelenlétében. Kui Enikő pszichológus kihangsúlyozta, hogy a beszéd, a hallgatás egy kapu köztünk és a körülöttünk lévő emberek között, amely ha nem megfelelő, akkor könnyen zár

válhat, megrekesztve a kapcsolatainkat Istennel és az emberekkel.

Az estet lezáró kérdés: Jézus szavai életet lehelő szavak, a mi szavaink milyen hatással vannak az emberekre?

Szavainkban ott lehetnek...

A szombati nap folyamán együtt tanultunk beszélni és hallgatni is. Egyik sem könnyű feladat! A meghívott előadó, Varga Anikó, délelőtt *Tanuljunk együtt beszélni* címmel tartott előadást.

A beszéddel kapcsolatosan többször kiemelt egy gondolatot: elmélkedjünk azon, hogy milyen gondolatok fogalmazódnak meg bennünk. Mert az, amin gondolkodunk – ami a szívünk legmélyén van –, az tükröződik a beszédünkben. Ahhoz, hogy beszédünk építő legyen, nem elég ismernünk az igét, hanem annak igazságai meggyőződéssé kell válnanak a szívünk legmélyén. Ily módon szavainkban ott lehetnek az életet adó eszközök: dicséret, bátorítás, vigasztalás, együttérzés, tisztelet, bizonyosságtétel, másokért elmondott imák.

Az ige hiányában beszédünk azonban könnyen ártalmas fegyverré válhat: pletyka, rágalmazás, zúgolódás, kritizálás, indulatos beszéd, tiszteletlenség. Mindent, amit Istenért teszünk, tönkretethetünk azzal, ha beszédünk nem megfelelő, nem építő.

Bizonyosságtételek

Egy felüdítő kávészünet után bizonyosságtételek hangzottak el. Több

Isten mindannyiunknak adott nyelvet, egy egyszerű eszközt arra, hogy beszélni tudjunk: bátorítsunk, vigasztaljunk, kapcsolatokat építsünk. Egyformán használhatjuk építésre és rombolásra – pletykára, rágalmazásra, zúgolódásra. Épp ezért fontos, hogy odafigyeljünk arra, amit mondunk, hogy szavaink áldást hozzanak a körülöttünk lévőkre, mert: „élet és halál van a nyelv hatalmában” (Péld 18:21).

A nőszövetségi konferencia szervezői az előadóval (balról jobbra): Mike Adina, Budai Evódia, Varga Anikó (Magyaró.) és Szász Erzsike.

Ünnepélyes zászlófelvonással kezdődött a konferencia és egyben megnyílt az idei táborozási szezon is.

testvérnő is elmondta, hogy ők hogyan szolgálják Istent otthonukban és a közösségekben, amelyhez tartoznak. Az alkalom egy újabb elgondolkodtató kérdéssel zárult: tudunk-e úgy szolgálni, hogy az gyakorlati tett legyen kifelé a világba?

Este: a hallgatásról

Az esti alkalom a hallgatás jegyében telt. Varga Anikó bemutatta Isten kommunikációs tervét az ember számára. Isten kijelentette szándékát, gondolatait és szeretetét Jézusban. A mi feladatunk, hogy betöltsük a hallgató szerepét, mivel a hallgatás célja az összekapcsolódás, a befogadás. Az előadás alatt pedig egy újabb kérdés fogalmazódott meg bennünk: Isten értünk adta az ő egy-szülött fiát, hogy a közelünkbe kerüljön; mit teszünk mi, hogy mások közelébe kerüljünk, hogyan kapcsolódhatunk másokhoz úgy, hogy egymás lelki épülésére legyünk?

A csendben átvővő üzenet

Vasárnap délelőtt az imaáhitaton együtt jöhettünk Isten jelenlétebe, készülve arra, hogy meghalljuk az ő hangját. Az istentiszteleten Varga György lelkipásztor a Zof 1:5-7 igeversek alapján beszélt a megszentelődés munkájáról. Isten egy sajátos környezetben végzi ezt el: a csendbe hív meg bennünket, mivel a legfontosabb munkát a lelkünkben szelíd, zavarbajító csendben végzi el!

A tavaly késő ősszel elkészült és még nem teljesen befejezett új ebédlőt most először a konferenciázó nőtestvérek vették használatba.

Amikor meghalljuk Isten hangját, a csendességben, a mi hangunk is megszeli, mert amikor lecsendesül a lelkünk, meghalljuk Isten üzenetét. A csendben átvővő üzenet pedig elkezd megteremni gyümölcsét életünkben.

Az igehirdetésben választ kaphatunk azokra a kérdésekre, amelyek feltevődtek az előző napokon. Amikor lecsendesülünk Isten előtt és ő elkezd munkálkodni bennünk, erőt ad arra, hogy beszéljünk, kapcsolataink összhangban legyenek akaratával, hogy a vallott értékeink pedig összhangban legyenek életvitelünkkel.

A konferencia bővülködött a meg-
lepetésekben. Kedves és ügyes test-
vérnők gondoskodtak apró meglepeté-
sekről mindazoknak, akik időben ott

Életünket napi szinten figyeli a világ. Ezért fontos, hogy a kegyelem csatornáit legyünk a gyülekezetben, környezetünkben, munkahelyünkön és bárhol, ahol megfordulunk. Nem tarthatjuk meg magunknak azt, amit Istennel megtapasztaltunk nap mint nap. Feladatunk, hogy kapcsolatainkban megéljük azt, amire Isten elhív bennünket a csendességben.

voltak az alkalmakon! Lehetőségünk volt a táborban épülő-szépülő ebédlőt is először használni.

SZÖLLŐSI INGRID
Zilah

A hagyományos konferenciái csoportkép és búcsú fotó a délelőtti istentiszteletet követően.

Folytatjuk a közlését néhai **Veress Ernő** nyugalmazott lelkipásztor előadásának. Elhangzott a 2013-as nagyvárad-betlehemi missziós konferencián.

Tehát: Isten szeretete feltétel nélküli, ezt a misszióban tudni kell. És nincs személyválogatás: „*ne legyen személyválogatás a ti hitetekben*”. Ne legyen képmutatás a mi szeretetünkben, úgy álljunk a misszióba, és Isten időzítése pontos, nem csal meg, „*ha késik is, bízzál benne*” – mondja a prófétánál.

Az üdvösség azonban feltételhez van kötve: „*hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni*”. S nem úgy van az emberek között, akiknek az evangéliumot hirdetjük, hogy azt mondják: hiszem, ha akarom.

Személyes biznyságtétel

Testvérek – bocsássanak meg a kifejezésért – nem akarom magamat például adni, de biznyságot teszek arról, hogy jutottam olyan helyzetbe, hogy akkor is hittem, amikor nem akartam. Isten annyira nyilvánította az ő akaratát, és meggyőző volt terve velem, hogy elmentem Bukarestbe, odaálltam a vezetők elé és azt mondtam: „Itt vagyok, az Isten küldött engem. Tudom, megkezdődött a szeminárium, én felvételiztem ide.” Közben elvittek katonának, hazajöttem, beálltam a munkába. Nem falumisszióknak neveztük akkor, de mégis az volt: faluról-falura jártunk, hirdettük az evangéliumot. És akkor ment a jelentés, és kihúzták a nevemet, én „nem oda való” vagyok. S akkor Isten elé álltam, imádkoztam, és a térdeimen kaptam Istentől szóról szóra, amit el kell mondanom Bukarestben: „Menj, az utolsó hely a tiéd. Egy, akit hívtak, nem jelentkezett, az a hely a tiéd!”. Felálltunk a térdeinkről, mondtam a feleségemnek: készítsd a ruhámat, mert reggel megyek Bukarestbe – akkor jöttünk haza a munkából mind a ketten. Dénes testvér két héttel azelőtt járt nálunk és azt mondta: Fiam, kezdődik a szeminárium, készülj! Készen vagyok, mondtam, de engem nem hívtak..., éppen amiatt, hogy jelentés ment a szekuritátera, és a hitközség vezetősége bajban volt: mi miért missziózunk, miért akarjuk az embereket téríteni?

Megbízás, meggyőződés van-e?

Most nem csak a szemináriumba való menetelről, hanem a lélekmentésről: van-e határozott meggyőződésed

arra, hogy téged Isten erre elhívott? Ha nem akarod is csinálod, ezt csak úgy mondom: „ha nem akarod is”, „nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk azokról ne szóljunk”.

Kinek kell engedelmeskedni: Istennek vagy embereknek? „*Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot*”, mondja Pál apostol. Istentől kaptál megbízást és nem tehetsz másképpen. Mert amit megtaláltam, akarom, hogy másé is legyen. Egy missziós konferenciának ez volt a jelmondata: „Megmentve lenni annyit jelent: másokat is megmenteni!” Akkor hiteles a keresztyénségem, hogy meg vagyok mentve, ha arra törekszem, mások is legyenek megmentve.

MISSZIÓ

Elgondolkoztam, és a szónak a betűiből összeraktam magamnak, hogy ne felejtsem:

- Az **M**-betű: megbízás, munkaterület, menni az emberek megtérítéséért.
- Aztán az **I**-betűnél: ige; ige nélkül semmi nem megy, mert *a hit hallásból van, a hallás Isten igéje által*.

- Az **SZ**-betű: szeretet. *Isten úgy szerette a világot*; azért küldte Jézust. Ha Isten szeretete kitöltötte a szívünkbe a Szentlélek által, akkor tudunk missziómunkát végezni, másképpen csupán ügynökösködni. Ahhoz szeretet kellett, hogy Isten elvégezze Fiában, Jézus Krisztusban a váltság munkáját, hogy bocsánatot nyerjünk és üdvösségünk legyen. Na, ezt az evangéliumot, hogy továbbadd az embereknek, ehhez szeretet kell – szeretet nélkül nem megy.

- Aztán megint az **I**-betű: imádság. Imádság nélkül sem megy.

- És ott van az **Ó**-betű. Említette testvérünk az áhitaton: „*azt mondjátok, hogy még négy hónap*”. Az óra a görögből magyarra fordítva azt jelenti, hogy „mért idő”. Az óráink időmérő eszközök, s a mért időt nekünk nagyon is figyelniük kell. Képmutatók, azt mondja Jézus a zsidóknak, az ég jeleiről tudjátok, hogy milyen idő lesz, de hol van az időérzéketek, nem tudtok tájékozódni, hogy mi történik? Azt mondja Jézus: eljön az idő, az óra, és az most van, *amikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek*. És mondja tovább: *eljő az óra, és mindazok, akik a koporsó-*

ban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönek, akik a jót cselekedték az életre, és a gonoszok a kárhozat feltámadására... Figyeljük meg, az egyiknél azt mondja, hogy most van, még tart a mért idő – a kegyelmi idő –, hogy hirdettessék az evangélium, hogy akik hallják, megelevenedjenek, feltámadjanak a lelki halálból. Aztán eljön az óra, amikor meghallják mindazok, akik a koporsóban vannak – ez már nem evangélizáció, ez már a számonkérés ideje, az ítélet napja.

Ha szeretet van a szívünkben,

akkor a mért időt, a kegyelmi időt igyekszünk kihasználni... Gyermek voltam, amikor tanultam azt az éneket: „*Bár jönnének újra vissza, kárba veszett éveim...*”. Hát akkor én még nem láttam kárba veszett éveket. Szép volt a gyermekkor, de nem könnyű. Kicsi korunktól, hogy már akkorára nőttünk, kapáltunk, s gyomláltunk, mindent dolgoztunk. A megélhetés akkor másként volt. Édesapám nem kapott lelkipásztori fizetést, a lelki munka mellett sokat kellett dolgozni. Javunkra vált, de nem volt kárba veszett idő, nem mondhattam ezt így.

Aztán amikor már nagybacska lettem, és bűnökre gondoltam, s a gondolataim, hogy nem voltak tiszták, a szemem kívánsága, és a többi, ami az ifjúkori kívánsággal jár, akkor már voltak kárba veszett napok-hetek, s néhány év is. Aztán megtörtént a változás, újjászülettem, Isten kegyelméből. És azután? Hát, nem merem azt mondani, hogy minden jól csináltam, és mindig kihasználtam az időt, úgy ahogy kellett volna. Tudom, hogy a Jóisten kegyelmes, és nem a magam érdeme által üdvözülök, és nem aszerint kapom a jutalmat, hogy mennyi mindent csináltam – kegyelemből van az üdvösség, és kegyelemből van a megjutalmazás is.

Szeretném úgy átnézni az életemet,

veletek együtt e missziós konferencián, és kérem a Jóistent, hogy világosítsa meg, és azt a kevés időt, ami még van nekem, segítsen, hogy jól ki tudjam használni. Ha egyebet nem tudok csinálni – valószínű nemsokára úgy lesz, mert nem merem ígérni,

hogyan hova megyek, mit csinállok, mert megtörtént, hogy csak a szószéken is elakadt a szavam, elfogyott a hangom –, egy dolog, amiben még nem vagyok korlátozva, az az imádkozás. Amíg a Jóisten kegyelméből a gondolkodásomat épen megtartja, addig éjjel-nappal, hangosan vagy hangtalanul, de szeretném hűségesen tenni ezt a feladatot is, ezt a missziómunkát, imádkozni a fiatalabbakért, akik tudnak menni, fizikai erejük is megvan, a Jóisten áldja meg őket.

És imádkozom azért, hogy ezen a missziós konferencián is történjen valami. Elmondták itt a testvéreim: „*kérjétek és adatik*”. Úgy van, ez igaz, ha kérünk, akkor kapunk. A Szentírásban az is van egy helyen, hogy *jobb adni, mint kapni*. Na, akkor mi most mit kapunk Istentől – nagyon fontos, mert *mid van, amit ne kapnál volna*.

Milyen az odaadásunk?

A missziómunkába nem lehet a miénkkal beállni, de valamit oda kell adnunk, hogy kapjunk Istentől: saját magunkat. Milyen a mi odaadásunk? Vizsgáljuk meg e missziós konferencián az életünket, hogy milyen az odaadásunk? Teljesen odaadtuk magunkat? Megújítottuk az odaadásunkat? Az új embernek újulása van napról napra, aki teremtette, az meg is újítja. Az odaadásunknak is kell legyen megújulása naponként, hogy az Úrral járunk, hogy az ő igéje szerint teszünk, hogy szeretünk, hogy szolgálunk.

Nagyvárad nem az angliai Edinborough, sem a gyülekezet nem akkora. És ha annak a 103 évvel ezelőtti konferenciának olyan nagy visszhangja volt, szeretném, hogy lenne valami ilyen jelentősége e mostaninak is. Hogyha tíz ember úgy odaadná az életét, úgy odaadnánk magunkat Istennek, hogy megújítsa a mi életünket, és szólhasson általunk, hogy meglátszodjék bennünk a Krisztus – „*élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*” –, és beteljesedve Szentlélekkel tudnánk képviselni a missziót, ennek még a mennyországban is emlékezete lenne. Testvérek, ennek a betlehemi missziós konferenciának lehetne, és legyen nagy jelentősége. Rajtam és rajtad áll, Isten kész minden áldásával megáldani minket!

Gondot visel a missziómunkásról

Isten, aki a misszióra elhív és küld, aki felhatalmaz, ő vállalta, hogy gondot visel a missziómunkásról. Azt

mondtam az előbb, hogy édesapámnak dolgoznia kellett, kaszált sokat, mi is kapáltunk, dolgoztunk, és végeztük a lelkimunkát – úgy is mint család... Akvilla és Priscilla is volt, hogy készítették a sátrat. És amellettt végezték a missziómunkát? Igen, még Pál apostol is csatlakozott melléjük, és még ő is dolgozott...

Isten gondviselése nem mindig egyformán történik, de egy biztos, hogy az ő missziómunkásaira gondot visel. Nem olyan munkaadó, aki csak követelné a munkát, és nem törődik a munkásaival, nagyon is törődik. Megvédi őket, aki őket bántja, Isten szemefényét bántja. Volt eset, megengedte, hogy mártírhálált haljanak, vagy hogy szenvedjenek, igaz, de ez csak azért volt, mert hitelesítette ezzel a munkájukat. Van egy könyv: Szenvetéssel formál a Mester – ismerős? Missziómunkások: nem marad ki a szenvedés, „*ha engem üldöztek, titeket is*”. De felhasználja Isten arra, hogy formáljon minket, és hitelessé tegye a munkánkat. Szenvetések által tette tökéletessé Jézus megváltó munkáját is – olvassuk a Zsidókhoz írt levélben, nem különben a tanítvány, mint az ő Mestere.

És olyan érdekes, lehet örülni a szenvedések között. Az apostolok örültek, amikor méltókká tettek, hogy szenvedjenek a Jézus nevéért. Emlékszem, amikor a teológiáról szabadságot kaptam, Mocsolyán volt a család. A két fiunk már akkorák voltak, hogy amikor indultam misszióútra szombaton, vagy hétköznapi este, megfogták a nadrágom szarát két felől: „Megyünk mi is!” Mondtam nekik: „Drága gyermekeim, még nem jöhettek!” „Miért?” – kérdezték. „Még nem nektek való a misszió.” „Miért, mit kell ott csinálni?” „Hát, mondom, sírni meg örülni, örülni és sírni.” „Sírni? – kérdezték –, akkor nem megyünk!” És lemaradtak... Másik alkalommal, mikor mentem, megint ott volt a két gyerek: „Megyünk mi is!” „Nem, hát nem jöhettek, megegyeztünk.” „Megbeszéltük Ernővel” – mondta Efraim. „Mit beszéltetek meg?” – kérdeztem én. „Hogy megosztjuk a munkát.” „Hogyan?” „Édesapám sír, és mi örülünk” (a hallgatókból derülséget vált ki). Gyermekek..., de sokszor felnőttek is szeretnék az egyiket, ugye? Hogy örüljünk, de kell sírni is. „*Akik könyhullatással vetnek, vígadózással aratnak majd. Aki vetőmagját*

sírva emelve megy tova, vígadózással jó elő, kévéit emelve.” (Zsolt 126:5-6)

Istennek tetszeni, neki megfelelni

A negyedik gyerekünkkel, Barnabással történt. Tizenöt éves volt, amikor a szívemmel megműtöttek Vásárhelyen. Hát, nehéz volt a műtét, hat óráig műtöttek. Aztán le akartak venni a gépről, de nem akart indulni a szív. Hat óráig indították újra, mint mikor az autószerelő összerakja a motort, és nem akar indulni és dolgozik vele... Aztán elindult, de ment még száznyolcvannal is. És valahogy lecsökkentették, hogy úgy menjen, tovább tartson... Hazajöttem Váradra, gyenge voltam, nem tudtam bemenni az imaházba, szolgálni. Be volt vezetve a hangszóró, Barnabás végett, aki nem tudott a lépcsőn felmenni, tolókosóban volt már. Azt mondja nekem a fiam: „Édesapám, most nem fogom hallgatni a hangszórón, hogy mi van az imaházban. Most édesapám fog nekem prédikálni. Nem kell olyan sokat nekem. Gyenge, tudom, de most nekem fog prédikálni.” „Jól van, fiam” – válaszoltam és prédikáltam neki röviden. A végén egy kicsit megcsóválta a fejét: „Hm, hát jó kis prédikáció volt, a híveknek is megfelelt volna” (*derülség*) – így akart engem bátorítani.

Testvérek, kinek feleljen meg a prédikáció? Ha embereknek igyekeznék tetszeni, Isten szolgálja nem volnék. Arra kell törekednie a missziómunkásnak, hogy Istennek feleljen meg, hogy Istennek tetszedjen, és akkor az jó lesz a híveknek is. *Amen*.

Jézusról szóljon az életünk

Úgy gondolom, vannak élményeink, emlékeink és tudunk azokról bizonyosságot tenni. Adott esetben ez is fontos és szükséges. De ennél sokkal fontosabb, hogy Jézusról szóljon az életünk, az Isten szeretetéről. Szavunk, magatartásunk, magaviseletünk és minden, hogy éljen bennünk a Krisztus. „*Krisztussal együtt megfeszítettem, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*”. Így lehetünk missziómunkások, munkatársai Istennek, eszközök az ő kezében.

Kérjük az Úr Jézus visszajövetelét, ahogy János mondta, nem bűn azért imádkozni, hogy *Jövel Uram, Jézus!* Ez egyben figyelmeztetés is, hogyha ezt kérjük, akkor készen kell lennünk: személyes életünkkel, és a munkával is, **amit ránk bízott Isten**.

Ifjúsági rendezvények 2014-ben

- Augusztus 11-17. Országos ifjúsági tábor – Hargita
- Szeptember 26-28. Országos ifjúsági konferencia – Zilah
- November 29. Emabisz vezetőség-választás – Kolozsvár
- December 30.-jan. 2. Szilveszter, Hargita tábor

Bővebb információk: www.emabisz.ro és facebook.com/emabisz

Csendben, Vele!

Májusban a marosvásárhelyi fiatalok is túráztak, kimozdultak kicsit a városból. Az azóta eltelt idő ellenére az emlékek élesen élnek bennük. Közülük néhányan elmesélik milyen volt számukra ez a hétvége. Az emlékek között szinte bizonyágtévesek rejtőznek, hiszem hogy ami számukra tanulság volt akkor, üzenet lehet számunkra most! Legyen így! **(G. Leona)**

Nagyon örülök mindig, ha kimehetek egy rétre, vagy a hegyekbe csodálni a tájat és érezni a friss levegőt, akár egyedül, csendben elmélkedni az életről, és Istennel közösségben lenni – rá figyelni, meghallani a hangját –, és aztán visszavinni a fényt, a derűt, a szürke hétköznapiakat boldog, élménydús napokká varázsolni.

Isten kegyelméből egy áldott hétvégénk lehetett a Kelemen-havasokban. Néhány fiatallal úgy gondoltuk, kimegyünk a természetbe, hogy a május elsejét a hegyek között, csendességben Istennel töltsük.

A csoportképeket és a fenti illusztrációt a marosvásárhelyi fiatalok készítették.

Amikor megérkeztünk és épphogy felhúztuk a sátrakat, hamarosan egy frissítő záport kaptunk. Bár az időjárás nem sok jót mutatott a hétvégére, de mi bízunk abban, hogy Isten áldása lesz a sátorozásunkon. Ez így is volt, mert az üdítő zápor után vidám, meleg napsugaras lett a délután és az egész hétvége, beleértve a jéggolyókat és a pár percig tartó csepergést. Szorgos kezek gondoskodtak arról is, hogy a ropogó tűz mellett mindig bőven és finomat ehessünk (az egyik különlegesség a baracklekvár volt, mindenki öröme). Isten lelkileg is felüdített minket, minden alkalommal, mikor összegyűltünk őt imádni és magasztalni énekekkel. Felemelő érzés volt a szabadban zengeni zsoltárt, és hálát adni teremtett dolgaiért. Pénteken egy rövidebb túrát is megtettünk, fel a Tatár-örsemre. Jó volt a magasból körbetekinteni, szemlélni a végeláthatatlan hegyeket és völgyeket.

Amit nekem személyesen tanított Isten az a kérdés volt, hogy: Amit teszek, abban Isten gyönyörködhet? Cselekedeteimben, gondolataimban, döntéseimben, Isten gyönyörködhet-e? Egy igehirdetésben hallottam, hogy amikor valamit tennünk kell, valamiben döntenünk kell, kérdezzük meg magunktól, hogy „Mit tenne most Jézus?” – ezt jelenti a WWJD karkötő is. Eszembe jutottak alkalmak, amikor másképp kellett volna cselekednem. Ezeket Isten életem hozta, én pedig letehettem az ő lábai elé. Szeretném, hogy gyönyörködhesen bennem az én Atyám, ismerjem fel, mi az ő akarata és legyenek kés engedelmeskedni neki.

Örülök ennek a néhány napnak, amikor megismerkedhettünk jobban

egymással és Istennel. Jó volt együtt imádkozni, beszélgetni, épülni egymás hite által. Remélem, hogy lesznek még ilyen alkalmak.

A sátorozás nem csak nekem volt áldásos, hanem az utitársaimnak is, akik közül páran leírták, hogy számukra milyen változást hozott ez a hétvége. – **BÁNYAI OTILIA**

Ezután a pár nap után többet hoztam haza, mint vittem, ezért hála! A természet mindig is számomra egy olyan hely, ahol a figyelmem le tudom venni jobban a múlandó dolgokról, és tisztábban láthatom az örökkévalókat.

Már első este, amikor feltekintettünk az óriási csillagos égre, újra eszünkbe kellett jusszon, hogy kik is vagyunk Isten előtt: legdrágábbak számára, de ugyanakkor porszemek a többi teremtett dolog mellett:

„Az Atya megemlékszik a porszemről, de te, a porszem, megemlékezel Atyádról?”.

Egy másik kép, ami megmaradt egyik estéről, az, amikor az oroszlán megéhezik, ösztönszerűen az ég felé kiált, tudja, kitől kell kérni a segítséget; ugyanakkor felmerült a kérdés: én tudom, kihez kell menni a nehéz időkben, a mindennapokban? Jó, hogy tudom, de teszem-e?

PÁLOSI ORSOLYA

Nekem édekes élményt jelentett és tetszett: közösen fájni az esőben a tűz mellett.

– Amire az Úr tanított: legyenek engedelmes.

– Közös élmény: az estenkénti tábortüzes füstölődés.

– Amire még az Úr tanított: tanuljak a természettől. – **BÁNTÓ GYULA**

FELHÍVÁS

Kedves Testvéreink! Köszöntünk az Úr Jézus nevében!

Amint azt már tudjátok, idén nyáron is megrendezésre kerül a hargitai ifjúsági tábor, augusztus 11. és 17. között.

A hét témája: *Kincs/tár – talentumaid felfedezése, látóhatárod kiterjesztése.*

Főelőadónk *Rátkay János* lesz, Budapestről.

Szeretnénk kérni, hogy az imádság mellett anyagi szempontból is támogassátok a táborozást. A délelőtti előadásokra készítünk egy **Munkafüzetet**, ami nagymértékben segíteni fogja a résztvevőket a témák feldolgozásában, megértésében és későbbi felhasználásában.

Erre a munkafüzetre kérjük a ti hozzájárulásotokat, amelynek nyomtatási költsége 10 lej/db. Kérünk, tartsatok gyűjtést, és ilyen módon biztosítsátok 5, 10, 20, vagy akár több fiatalnak is ezt a munkafüzetet.

Akik szeretnétek részt venni ebben a szolgálatban, kérlek írjatok egy rövid választ az alábbi e-mailcímre: zsoltszucs25@gmail.com

Köszönettel, az **EMaBISz vezetősége**, www.emabisz.ro

Asátorozás nagyon áldásos volt! Hála az Úrnak! Sokat tanultam e pár nap alatt. Számomra az egy igazi élmény volt, amikor a nagy fákat kellett hordani, meg ott viccelődtünk és jól éreztük magunkat. Nagyon érdekes volt még a tábortűz körül Isten igéjét tanulmányozni.

Engem személyesen az Úr arra tanított, hogy csendesedjek el és ne csak sodródjak, hanem figyeljek rá, csendesedjek el az ő jelenlétében, hisz nagyon jó csak rá figyelni. Ott a természetben ez könnyebben ment, mivel Isten alkotásait láthattuk a szép

fákat, bogarakat és mindez Őt dicsőítette.

Közös élmény az, hogy senki sem sajnálta magát, aki ott volt, mindenki odatette a vállát és segített, a feladatát végezte: egyesek hozták a vizet, mások készítették az ennivalót. Volt, aki fát vágott és együtt ott lehettünk és ezeken kívül mindenki dicsőítette az Urat. Ez azért is jó, mert voltam olyan helyeken, ahol csak néhány ember vállalta a terheket.

Számomra ez a mostani május elsejézés nagyon áldásos volt.

BALÁZS DÁNIEL

Remek sátorozáson vehettem részt. Igazi élmény volt az, amikor reggelre 60 db. tojást ütöttünk össze (még a szalonna is pont elég lett), igazi élmény volt azt megsütni.

A hétvégén Isten azt tanította nekem, hogyha minél jobban engedelmeskedem neki, annál nagyobb az én szabadságom és boldogságom. Valamint, hogy engedelmesség által dicsőítjük Istent.

Csodák a hétköznapiakban

Pittypangból fon koszorút
A szelíd égbolt, s lassan
Perdül egyet alatt a világ.
Ugye te is látod e csodát?

Sír a tenger, s könnyei
Gyöngyharmatként
Szállnak a hosszú éjben.
Ugye te is hiszel e mesében?

Dörren a magasságban
Egy rejtelmes hang,
S csenddé válik idelenn.
Ugye földreszállt a menny?

Rebben a gyöngye szellő,
Gyűlik ezer felleg,
S esőként zúdul a földre.
Ugye ettől borulsz térdre?

Ma ne várd, hogy jó,
S ólom tekintetével
Hitetlenségben fetrengő
Lelkedet bolygassa meg.

Ne kérd, hogy lásd,
Mit angyalseregek százai,
Hús-vér halandók milliárdjai,
Kezdetektől nem értenek.

Csak nézz most rám,
Élted hajlongó zátonyán,
S szemem tükrében
Lásd meg e csodát.

Rusu Szidonia, Gernyeszeg

Közös élmény pedig a túra volt, élmény volt felmenni a Tatár-őrszemre. – **BALÁZS ISTVÁN**

Áldjad, lelkem, az Urat! – A 104. Zsoltárból megtanultam, milyen fontos, hogy a lelkem mindig az Urat áldja. Könnyű olyankor áldanom az Urat, amikor minden jól sikerül, amikor örülök és mindenki szeret, De mennyire áldom, amikor nem minden ilyen derűs és nem éppen úgy történnek a dolgok, ahogyan én szeretném? Isten azt várja tőlem, hogy ne csak időlegesen áldjam, hanem mindig.

Ezen a táborozáson készített az Úr, hogy mikor hazajövünk, a szürke hétköznapiakban is mindig tele legyen a szívem hálával és dicsérrel iránta.

JÁKÓ EVELIN

A szatmárnémeti körzetben, Petyénben, június 7-én kísértük utolsó útjára **Tóth Juliánna** testvérnőt. 76 évet adott neki Isten. Körülbelül 20 évig volt az imaház az ő házában, és mindig nagy szeretettel várta a testvéreket, egy vidám és buzgó testvérnőt veszítettünk el. Négy gyermekkel ajándékozta meg őt az Úr, és kívánjuk, hogy Isten vigasztalja őket. Az Isten vigasztaló ígét szolták: Kovács Barna és Ivánitzki István gyülekezeti vének, Szűcs Sándor lelkipásztor és a helybeli református lelkész. Az Úr szaporítsa a hívőket Petyénben is, akik átvegyék a Juliska mama szolgálati helyét. **(Sz.S.)**

Január 31-én hunyt el Egrespatakon **Boros Katalin** testvérnőnk, aki 89 évet kapott az Úrtól. Idős korában tért meg, és hűséges látogatója volt a gyülekezeti alkalmaknak. Türelemmel viselte az öregkorral járó fájdalmakat, erőtlenségeket. Temetésén, a népes hallgatóság előtt a zilahi missziókerület elnöke, Pardi Félix testvér, az egrespataki református egyház lelkésze, Gombos Venczel, valamint Bándi Sándor helybeli

lelkipásztor hirdette az ígét. Bándi tv. román nyelven is szolt az ígéből. A gyászistentiszteleten a zilahi fúvósok szolgáltak. Isten vigasztalását kívánjuk a hátramaradt családtagoknak és hozzátartozóknak. **(Solczi Klára)**

Április 8-án volt Magyarlónán **Iepure Ilona** testvérnőnk temetése, aki 73 esztendőket kapott a mi drága Urunktól. Bár testvérnőnk több évig betegeskedett otthon, az ő súlyos és egyben halálát okozó lebetegedése mégis hirtelen érte mind a szerető családot, mind a gyülekezetet.

A temetésen Dornea Petrică, a helybeli román pünkösdi gyülekezet előjárója hirdette a tiszta ígét (Mt 4,16-17), a sírkertben Borzasi Pál, a magyar baptista gyülekezet lelkipásztora szolt a feltámadás örömhírét (Fil 3,20-21). A gyászoló családnak Istenünk gazdag vigasztalását kívánjuk. **(B.P.)**

„Már férfigondok gyermek-gondjaid, ...
S jaj, nincsen íze a vakációnak!”

– Szívszorítóak a sorok,
most különösen, a ránk nézve sorsrontó
háború kitörésének kerek évfordulóján;
a vers 90 éve íródott,
talán épp ilyenkor, vakáció idején.

Reményik Sándor

Erdélyi magyar diák

Szegény fiú...

Szeretnék megsímogatni most,
Lesímitani zilált szög-hajad,
Szeretném áldóan és nyugtatóan
Fejre tenni nyugtalan kezem:
Világomlás kicsi mártírja Te!

Szegény fiú...

Már férfigondok gyermek-gondjaid.
Már ízetlen a diligencia,
S jaj, nincsen íze a vakációnak!
Az én gondtalan diák-éveimből
Szeretnék olykor reád-aranyozni
Egy-egy vidámbb, mosolygóbb vonást,
Mert a te ajkad összeszorított,
Sötét, és hallgatag,
Mint hogyha minden óra minden percén
Hangtalan „Ave Caesar“-t mondanál.

Szegény fiú,

Aki hallgatod itt
A nyelvek bábeli zűrzavarát, –
Mi lesz Veled?
Szédülve hullsz a hang-örvénybe le?
Vagy fogsz még valaha a Lélek nyelvén,
Pünkösdi tüzes nyelven szólni?...

Reményik *Erdélyi magyar diák*-ja nem csupán egy „szegény fiú” miatti költői sóhajlás. Szívmélyi gyász ez az erdélyi magyar diák-lét ravatala fölött, amit az első világháborút követően állítottak föl a trianoni „békekövetek”. A hit, a tudomány és az emberség Apáczai Csere Jánosok, Pápai Páriz Ferencek, Gyarmathy Sámuelek, Kincs Gyulák által évszázadokon át kitaposott ösvényét néhány könnyelmű tollvonással robantották föl, s az így keletkezett hang-örvénybe immár kilencvennégy esztendeje szédülve hullanak alá erdélyi magyar diákok százezrei.

A vers keletkezésének évében, 1924-ben még komor férfigondok tetették ízetlenné a vakációt, mert jól tudta a gyermek, mit veszített el, mikor kisebbségi létbe kényszerítették. Példaképpül eleje állított ismeretlenek, múltba és jövőbe tekintő, hamis történelmi távlatok bábeli zűrzavarában visszavágyott a csendes, tiszta forráshoz, amit elzártak előle örökre. Ezért volt oly sötét és hallgatag, ezért lett számára ízetlen a diligencia (*buzgóság, szorgalom*) – és ezért szerette volna a költő Reményik áldóan és megnyugtatóan fejére tenni nyugtalan kezét. Ma már újra „szabadmellűek” (*Ady: Üzenet egykori iskolámba*) a nyári örömek, és olyan kevés erdélyi magyar diák tud a Lélek pünkösdi tüzes nyelvén szólni! „Nem is lehet!” – hallják panell-iskolák korszerű ketrecében – „Nem lehet, és nem is kell!”

Pedig a hit, az igaz tudomány és az emberség ösvényét csak a Lélek nyelvén szólók tudják újra kitaposni e megveszekedett világban. Higgyünk hát az isteni, örök igazságban, és legyünk a Lélek emberei – mert a nemzeti és erkölcsi sorscsapások, határsorompók és minden örvények fölött változatlan ott uralkodik a történelem hatalmas Királya! Kegyelme végtelen, országa romolhatatlan. Ez a tudat tanulni és szolgálni ösztönző erő mindazok számára, kik beírtak az Ő iskolájába. Ez a tudat aranyoz reájuk vidámbb, mosolygós vonást.

Lesz majd egy Nagy Évzáró alkalom, mikor előállnak a sokféle világomlások kicsi mártírjai – akik megtanulták a megtanulnivalót, kibírták a kibírnivalót, megharcolták a megharcolnivalót, építették az építenivalót és a nyelvek bábeli zűrzavarának hang-örvényébe le nem hulltak – és átvesszik az oklevelet. Amely nyújtja, átszegzett lesz az a kéz; áldó és megnyugtató kéz, áldó és megnyugtató hang: „Jól vagy, jámbor és hív szolgám! Kevesen voltál hív, sokra bízlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe!”

KISS LEHEL

Milyen hitet és elkötelezettséget vall a modern világban...

Háttéranyag és olvasnivaló a lausanne-i kongresszusra való emlékezéshez (7. old.)

A kongresszus lelkületét híven tükrözte a záródokumentumként elfogadott **SZÖVETSÉG** (*Covenant*), melynek első tervezete a vezető szónokok előre benyújtott beszédei nyomán készült el hónapokkal a kongresszus előtt. Ez alapján a tanácsadó bizottság megszerkesztette a második tervezetet, melyet a fogalmazó bizottság (John Stott elnöklétével) átdolgozott. Ezt a harmadik változatot a kongresszus minden résztvevője kézhez kapta azzal, hogy módosításokat javasoljanak. A javaslatok fényében a fogalmazó bizottság elkészítette a végleges változatot, amely tizenöt cikkelyből, egy bevezetésből és egy következtetésből áll.

A SZÖVETSÉG nem más, mint számos kérdést érintő hitvallás, az evanglikál hit legreprezentatívabb és legmértvadász nyilatkozata. Ugyanakkor több is, mint hitvallás. Aki ugyanis elfogadja, ünnepélyes és személyes fogadalmat tesz arról, hogy **imádkozik és munkálkodik az evangelizációért**.

A kongresszus jelentősége három vonatkozásban nyilvánult meg. Először is, miként a hatvanas évek végétől az Egyházak Világtanácsa gyűlésein, a harmadik világ hangja itt is meghatározó volt. A harmadik világ képviselői adták a résztvevők, a felszólalók és a tervező bizottság tagjainak felét. Továbbá a legkihívóbb és leghatásosabb felszólalók latin-amerikaiak voltak, különösen Samuel Escobar és Rene Padilla.

Másodszor, ahogy a római katolicizmussal megtörtént a második vatikáni zsinaton, az evangéliumi keresztyénség korábbi, **triumfalista szemlélete helyébe a bűnbánat lépett**. A lausanne-i kongresszus bebizonyította az evanglikalizmus világszerte növekvő jelentőségét és befolyását, ugyanakkor elismerte a múlt hibáit és a másoktól való tanulás szükségét.

Harmadszor ez a bűnbánat különösen a keresztyének társadalmi felelőssége terén nyilvánult meg. Míg a múlt században az evanglikálok a társadalmi küzdelmek élharcosai voltak, ebben a

században csaknem teljességgel visszahúzódtak e területről. Az ezzel kapcsolatos elégedetlenség Lausanne-ban tetőfokára hágott, és a Szövetség ötödik cikkelyében kapott kifejezést.

A cikkely persze nem mindenkit elégitett ki, és egy „radikális tanítványi csoport”, amely többet akart elérni, kisebbségi véleményt fogalmazott meg. A társadalmi felelősség hangsúlyozása mellett azonban minden résztvevő egyetértett abban, hogy életbevágóan fontos az evangéliumot hirdetni az egész világ számára.

A SZÖVETSÉG kitűnően összefoglalja, hogy az evanglikalizmus **milyen hitet és elkötelezettséget vall** a modern világban.

– *Mi, Jézus Krisztus egyházának 150 országból egybegyűlt tagjai... mélyen meg vagyunk rendülve Isten mai tettein, hibáink bűnvallásra készítetnek, és az evangelizálás befejezetlen feladata ösztökél minket. Hisszük, hogy az evangéliumban Isten örömhírt mondott az egész világnak, és kegyelme által eltökélten engedelmeskedünk Krisztus parancsának, hogy hirdessük az evangéliumot az egész emberiségnek és tanítványokká tegyünk minden népet.*

SZÖVETSÉG 2

– *Valljuk, hogy Isten minden ember teremtője és bírja. Ezért magunkévá tesszük Isten abbéli kívánságát, hogy az egész emberi társadalomban érvényre jusson az igazságosság és a megbékélés, illetve az emberek felszabaduljanak mindenfajta elnyomás alól... Kifejezzük bűnbánatunkat az e téren tanúsított hanyagságunkért, továbbá amiért néha az evangelizálást és a társadalmi felelősséget egymást kizáró fogalmaknak vetjük. Noha az emberrel való megbékélés nem azonos az Istennel való megbékéléssel, a társadalmi cselekvés nem azonos az evangelizálással, a politikai felszabadulás nem azonos az üdvösséggel, az evangelizálást és a társadalmi-politikai cselekvést egyaránt keresztyéni kötelességnek valljuk. Mert **mindkettő szükségképpen kifejezi az Istenről és***

emberről, a felebaráti szeretetről és a Jézus Krisztus iránti engedelmeségről szóló tanításunkat. Az üdvösség üzenetéből ugyancsak következik mindenfajta elidegenedés, elnyomás és megkülönböztetés elítélésének üzenete, és nem szabad félnünk elítélni a gonoszt és az igazságtalanságot, akárhol létezik is.

SZÖVETSÉG 5

– *Több mint 2700 millió ember; azaz több mint az emberiség kétharmada nem részesült evangelizálásban. Szégyelljük, hogy ennyi embert elhanyagoltunk. Ez állandó figyelmeztetés számunkra és az egész egyház számára... Mélyen megdöbbsent bennünket a szegénység, melyben milliók élnek, és az ezt okozó igazságtalanság. Akik közülünk bőségben élnek, kötelességünknek tartjuk, hogy egyszerű életmódot alakítsunk ki, és ily módon még többel járuljunk hozzá mind a segélyezéshez, mind az evangelizáláshoz.*

SZÖVETSÉG 9

– *A kultúrát mindig a Szentírás alapján kell mérlegre tenni és megítélni. Mivel az ember Isten teremtménye, kultúrája bővelkedik a szépségben és jóságban. Mivel az ember bűnbe esett, egész kultúráját beszennyezi a bűn, és némely elemét áthatja a démoni erő. Az evangélium egyetlen kultúrát sem feltételez magasabbrendűnek egy másikkal szemben, hanem **minden kultúrát a maga mércéje és igazsága szerint** ítél meg, és minden kultúrától erkölcsi abszolútumokat kér számon. A misszió gyakran idegen kultúrát exportált az evangélium hirdetése közben, és az egyházak gyakran szorosabban kötődtek a kultúrához, mint magához a Szentíráshoz.*

SZÖVETSÉG 10

– *Következésképpen, eme hitünk és emez eltökéltségünk fényében ünnepélyes szövetségre lépünk Istennel és egymással, hogy imádkozzunk és felkészülve együtt munkálkodjunk az egész világ evangelizálásáért.*

(Forrás: TONY LANE – *A keresztyén gondolkodás rövid története*, Harmat-Kálvin kiadó.)

Hibaigazítás: A májusi szám záróoldálán, a Soós Vince és Margit családi eseményéről szóló tudósítás címe helyesen: GYÉMÁNTMENYEGZŐ.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Sólyomkövári tábor – MEGHÍVÓ a közös hálaadó napra

Az idén is megrendezésre kerül a Partiumi Hálaadó Nap a Sólyomkövári táborban, **szeptember 13-án** szombaton. Szeretettel hívjuk a *zilahi* és a *nagyvárad* missziókerületek minden gyülekezetének testvériségét, hogy vegyen részt ezen a rendkívüli istentiszteleten. Az idén az istentiszteletet a zilahi missziókerület szervezi és szilágysági gyülekezetek fognak szolgálni. Igét hirdet Szűcs Sándor lelkipásztor.

Az istentisztelet du. 2 órakor kezdődik, de a testvéreket szívesen látjuk már korábban. Az istentisztelet előtt meg lehet ebédelni és el lehet beszélgetni az alkalomra érkező testvérekkel – élelemről mindenki gondoskodik magának. Rossz idő esetén az istentisztelet a perecseni imaháznál lesz megtartva.

KOVÁCS JÓZSEF, szövetségi főtitkár

Sólyomkövár, hálaadónap – archív felvétel.

AZ ÚR VEZET...

Emlékezzetek!

És mintha csak tegnap történt volna,
Halljátok meg ismét az elhívást!
És dobbanjon rá újra szívetek,
ne kívánjatok soha, soha mást!
Akármilyen lesz... Az Úr vezet...

Az elhívás nem sima útra szól,
És nem vert nektek hidat a vizen,
A víz víz maradt, az élet élet.
De – járni tanított a tengeren...
A víz felett...

Az Úr vezet!

Szürke, nehéz köd borul reátok.
Sokan inganak, sokan elesnek,
– Testvéreim! De ti álljatok meg!
Mert rajta kívül bármit is kerestek,
Kudarcba fül...
Vezet az Úr...

Higgyétek el és ma még erősebb
Legyen bennetek a drága tudat,
Hogy bármi sötét köd is száll reátok,
A felhők között ott fénylik a nap,
Egyszer előtör izzó sugárral,
S akit elhívott szent elhívással,
Boldog lesz, hogy nem lett hűtelen.
Mert vezet az Úr,
Vezet...
Szüntelen...

LUKÁTSI VILMA

Lelkipásztorra avatásának 20. évfordulójára emlékeztünk

Aprilis 21-én, húsvét másodnapján, a biharpüspöki gyülekezetben megemlékeztünk arról, hogy Papp Dezső testvérnek húsz évvel ezelőtt, épp egy ilyen napon volt a lelkipásztorra avatása. Családias hangulatban az előjáróság tagjai igeversekkel és jókívánságokkal köszöntöttek. A jeles évfordulón részt vett a missziókerület elnöke, Kovács Gyula ny. lp., és az ApCsel 20,18-21 alapján mondott kedves és aktuális üzenetet. Végül lelkipásztorunk beszélt az elhívásáról és elevenítette fel az avatással kapcsolatos emlékeit: bár alkalmatlannak érezte magát a szolgálatra, engedett Isten hívásának, amely nem csupán néhány évre szól, hanem egy egész életre. A Kolossé 3,1-4-ből, a hajdani avatási igeversekből kiemelte: először meg kell halnunk Krisztussal, hogy vele együtt fel is támadhassunk, így kap új irányt és célt az életünk. „Jöjjetek és lássátok, menjetelek és mondjátok, hogy feltámadt az Úr.” (Borbély Csilla)

